

Sygn. akt II CSK 160/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. Z.

przeciwko [...] "D." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powódki A. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 sierpnia 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Abstrahując od kwestii dopuszczalności powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy z jednoczesnym twierdzeniem, że w zakresie objętym zagadnieniem prawnym Sąd rozpoznający sprawę w sposób oczywisty naruszył prawo, podnieść należy, że uzasadnienie obu przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. oparte jest na założeniu, że Sąd Apelacyjny „odrzucał” opinię biegłego i nie powołał kolejnego biegłego, a w miejsce wniosków płynących z opinii biegłego wprowadził własne twierdzenia wymagające wiadomości specjalnych. Jest to założenie bezpodstawne. Sąd Apelacyjny – wbrew twierdzeniom skarżącej – nie orzekał co do faktów wymagających wiadomości specjalnych, lecz uznał że powódka nie wykazała obciążających ją okoliczności faktycznych. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny zakwestionował przydatność wydanej w sprawie opinii biegłego.

Innymi słowy, opisane przez skarżącą zagadnienie prawne nie przystaje do argumentacji, która znalazła się w wyroku Sądu Apelacyjnego. Sąd ten stwierdził bowiem, że powódka przegrała proces, ponieważ nie wykazała faktów, z których wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Bezpośrednią przyczyną niekorzystnego dla powódki rozstrzygnięcia nie była więc polemika Sądu z wnioskami sformułowanymi

przez biegłego, ani ewentualna wadliwość tej opinii, lecz okoliczność, że powódka dążyła do wykazania faktów i przedstawienia twierdzeń, których zakres był niewystarczający (zbyt wąski), aby wykazać zasadność dochodzonej wiarytelności.

Istotny w sprawie był więc – w ogóle nie poruszony w podstawach skargi kasacyjnej oraz wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania - problem ciężaru dowodu w zakresie faktów, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotu sporu. W takiej sytuacji oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance „oczywistości skargi kasacyjnej” oraz występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, nie mogło odnieść skutku. Twierdzenie skarżącej, że w niniejszej sprawie zachodziła taka sytuacja jak w sprawie III CSK 243/12, w której Sąd Najwyższy wypowiedział się odnośnie do obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego w razie zakwestionowania opinii wcześniej wydanej, jest nieuzasadnione. Sąd Apelacyjny opinię biegłego uznał za nieprzydatną, skoro – jak podkreślił - powódka, „aby uzyskać zwrot równowartości nakładów musiałaby wykazać, że lokal ulepszono w stosunku do stanu sprzed zawarcia umowy najmu ze spółką „[...] I.”, a skoro takiego dowodu nie było, skutki procesowe jego braku powinny obciążyć A. Z.”.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]